

POSTANOWIENIE

Dnia 20 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa Instytutu "P."

w W.

przeciwko A. spółce z o.o. w W.

o wydanie ruchomości,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 października 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 5 maja 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej
kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze szczególnym, co potwierdza przepis art. 398¹ § 1 i § 2 k.p.c. oraz reprezentatywne piśmiennictwo.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a ponadto gdy zachodzi nieważność postępowania lub gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczone przesłanki ustawowe stanowią więc obligatoryjny i nieodzowny element oceny w tym stadium postępowania kasacyjnego. Badanie ich na podstawie i w zakresie, przedstawionego w skardze kasacyjnej pozwanej sp. z o.o. uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania (s. 4-7) doprowadziło Sąd Najwyższy do konkluzji, że w sprawie nie wystąpiła żadna z przesłanek wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Rozbudowane pytanie o wykładnię art. 13a) ust. 1 ustawy z dnia 25 lipca 1985 r. o jednostkach badawczo-rozwojowych w brzmieniu zmienionym w 2007 r. (Dz.U. 2007, nr 13, poz. 934) nie jest równoznaczne z wykazaniem wystąpienia istotnego zagadnienia prawnego, którego nie można utożsamiać z potrzebą wykładni przepisu przez Sąd Najwyższy, bo są to dwie odrębnie ujęte przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, co wynika jednoznacznie z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Potrzeba dokonania wykładni przepisu przez Sąd Najwyższy obwarowana jest ponadto wymogami wynikającymi z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., których wystąpienia strona skarżąca nie wykazała.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, działając na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz na podstawie § 6 pkt 7 w zw. z § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności

adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. 2013, poz. 461) w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. 2015, poz. 1800).

jw